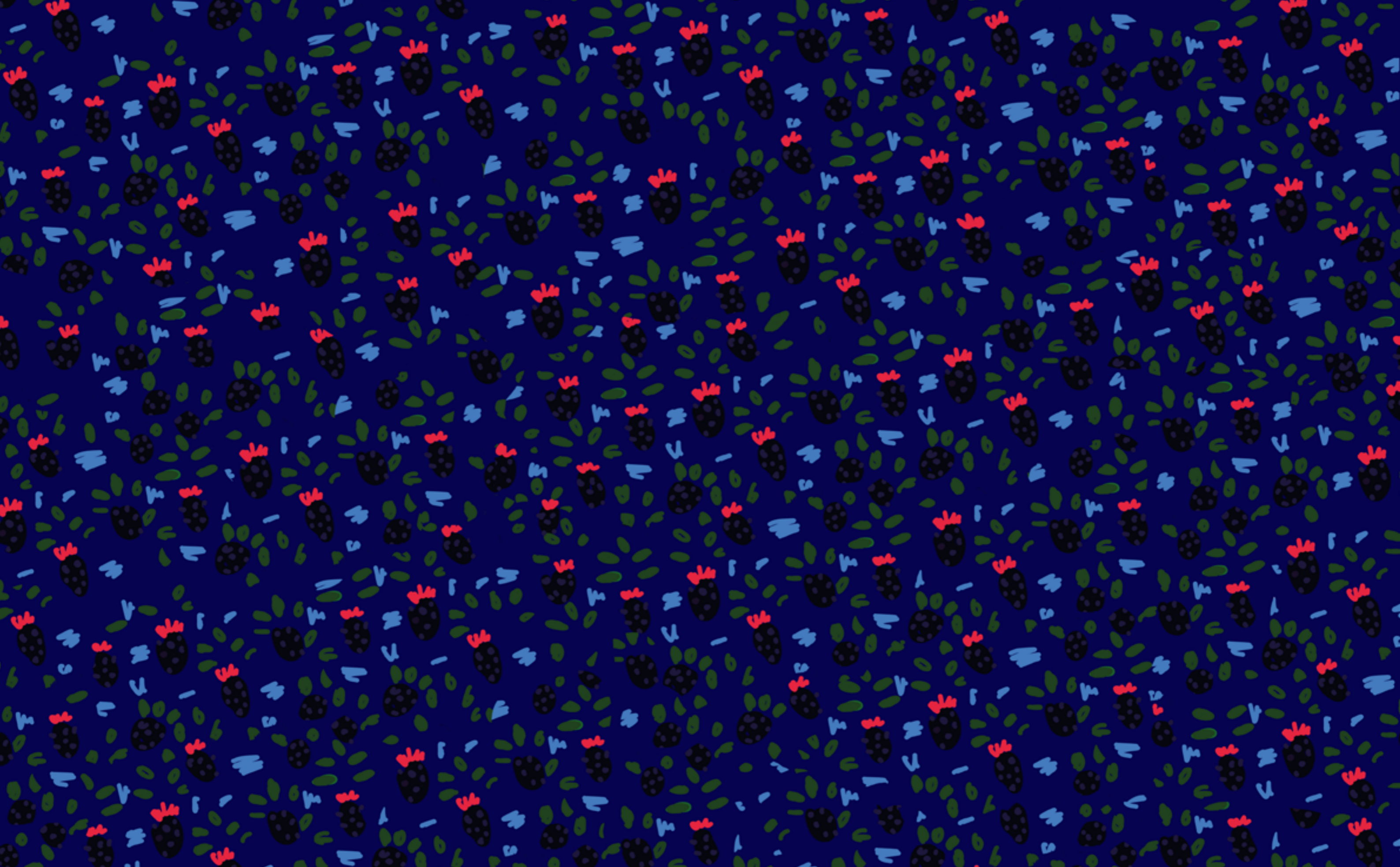

Reoni's
Tideals

Байки
на
вирли

Λεονίγ
Γιδος

βαϊνκι
μοι
βιρνεϊ

Квіткове Весілля

У вишневому садочку,
Під вербою, в холодочку,
Щоб лихо прогнать,
І щоб долю звеселити,
Заходились наші квіти
Весілля гулять.

Не було б таких новинок,
Та хрещатенький Барвінок
Усіх здивував —
Він Фіалочку блакитну,
Наче панночку тендітну,
За себе узяв.

Посередині в таночку,
У зеленому віночку,
Танцює Будяк.
Кругом свашки, і сусідки,
І Фасолі, і Нагідки,
І між ними Мак.

Наче справжньої музики,
Грають Півні та Індики,
Деренчить Гусак.
А Будяк в сіх потішає,
Підморгне і примовляє:
«Отак, квіти, так!

Танцювала риба з раком,
А морковця з пастернаком,
Та не краще нас!
Нуте ж швидко, шпарко, квіти,
Молодих повеселити —
Один тому час!

Ой козаче молоденький,
Наш Барвінку зелененький,
Потіш Будяка,
І у парі з молодію

Ясне сонечко втомившись

Ясне сонечко, втомившись,
Спустилось за гори.
Ніч надворі, небо всюди
Уквітчали зорі.
Із дуброви місяць повний
Пишно впливає;
У вишневому садочку
Соловей співає...
Всюди тихо становиться,
Люди засипають,—
А я сиджу один собі
Та думку гадаю:
Як то гарно місяць ясний
По небу гуляє,
І все бачить він із неба,
Усе розглядає.
Скільки бачить він сліз
гірких,
Сердечних, дівчачих,
Скільки [в] здохів долинає

До нього козачих.
Скільки бачить пар
щасливих,
Що доля кохає,
Котрі нишком ізійдуться,
Що ніхто й не знає.
Скільки слухає він жалоб
Дівчачих про зраду,
Скільки просить
безталанних
У його поради.
Він і в тюрму заглядає,
Ще бідні горюють,
І в хороми, де щасливі
До світа пирують,
І в хатину, де з сім'єю
Козак почиває,
І в проваля, де розцбійник
Людей виглядає.
Подивися ж, місяць ясний,

Веснянка

«Весна прийшла!
Тепло знайшла!» —
Кричать дівчатка й хлопчики.
«Цвірінь! Цвірінь!
Журбу покинь!» —
Клопочуться горобчики.

Прибіг дідок,
Зліз на горбок —
У хаті бути не хочеться.
Тепляк дмухнув,
Крилом махнув,
По бороді лискочеється.

Все ожило,
Все розцвіло.
І рій дітей привітненьких
На той горбок
Несе вінок
З фіалочок блакитненьких.

Бринить дідок,
Як той мачок,
Крипчастий і повнесенький;
Кричать, гудуть,
Да леко чуть
Таночок голоснесенький:

«Весну шануй,
Не спи, воркуй,
Наш голуб зозулястенький!
Не в'янь, рости,
Красуйся ти,
Королику квітчастенький!»

«Цвірінь! Цвірінь!
Журбу покинь!» —
Підспівують горобчики;
І я зрадів,
Помолодів,
Як ті дівчата й хлопчики.

Ярмарок

Тече, шумить Дніпро слашний,
Дорога весела:
Луки, піски, ліси, гори,
Городи і села.
Городище стоїть вище,
А Власівка нижче;
Чого мені в Городище?
У Власівку ближче.
В Городищі спотикачі,
Тини й перелази,
А Власівка ярмаркує
На рік по три рази;
Тут немає перекору,
Ми самі хороші,—
Гуляй, душа, без кунтуша!
Гиля, гиля, гроші!
Очі скачуть, всюди бачать...
Чого там немає?
Сміх та гомін, співи, жарти,
І музика грає.

Цокотухи, бублейники,
Перекупки з міста,
Офіцери і півники
З медового тіста;
І гарячі гречаники,
І пироги з м'ясом,
Вишнівочка, на ливочка
І шаплики з квасом;
І тараня, і чехоня,
І горох, і хляки,
Туленики, крутеники
І в реше ті раки,
Вікна, відра, і колеса,
І ночви, і скрині,
І корови, і овечки,
Кавуни і дині;
І линтварі, і чоботи,
І бруски, і цвяшки,
Горшки, миски і макітри,
Чарочки і пляшки;

ЯРМАРОК

Щука

На Щуку хтось бомагу в суд
подав,
Що буцімби вона такеє
виробляла,
Що у ставу ніхто життя не
мав:
Того заїла в смерть, другого
обідра ла.
Пійма ли Щуку молодці
Та в шаплиці
Гуртом до суду притаска ли,
Хоча чуби й мокренькі ста ли.
На той раз судьями були
Якісь два Осли,
Одна нікчемна Шка па
Та два стареньких Ца па, —
Усе народ, як бачите, такий
Добрячий та плохий.
За стряпчого, як завсігди
годиться,

Була приставлена Лисиця..
А чутка у гаю була така,
Що ніби Щука та частенько,
Як тільки зробиться темнень-
ко,
Лисиці й шле то щупачка,
То сотеньку карасиків жи-
веньких
Або линів гарненьких..
Чи справді так було, чи, може,
хто збрехав
(Хто ворогів не мав!), —
А все-таки катюзі,
Як кажуть, буде по заслuzі.
Зійшлися судді, ста ли розби-
рать:
Коли, і як воно, і що їй прису-
дити?
Як не мудруй, а правди нігде

Солом'яний Дід

Щоб Горобців шкодливих
настрашити,
Вигадливий Хазяїн взяв
Солом'яного Діда приладнав
Та ще й з лозиною, неначе
хоче бити;
Горобчики сміються у кутку,-
Вони, пройдисвіти, дозна лись,
Що то химера, не зляка лись
І шкоду роблять у садку.
— Чи вам обридло в світі
жити? —
Озвавсь Пацюк.— Он Дід
стоїть.
Лозиною вас хоче бить,
Тікайте швидше, дуросвіти!
—
А Горобці кричать: — Найшов
дурних!
Ми бачили ще не таких:

У панському саду стояли
генера ли —
Та й тим на голову сіда ли,
А се солом'яник... Не боїмось,
Під носом пурхаєм і сміемось.
Такі Діди і між людьми
бувають,
І нічогосінько не помагають;
А час би людям перестать
Солом'яного Діла пхать
І тільки горобців смішити;
Тепер не пуга лом добру
навчать,

інструції
Фольчук Антоніна

